

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 3963

гр. София, 02.06.2020 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в закрито заседание на 02.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова
ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска
Ванина Колева

като разгледа дело номер **12999** по описа за **2019** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), във връзка с чл. 144 и чл. 249 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по молба на [фирма] с искане за изменение на решение № 1384/27.02.2020г., постановено по адм.д. № 12999/2019г. по описа на Административен съд София-град в частта за разноските.

Ответникът, Комисия за енергийно и водно регулиране (КЕВР), с срока по чл.248, ал.2 ГПК. Изразява становище за неоснователност на молбата и моли съда да я остави без уважение.

Административен съд София-град, двадесет и втори касационен състав, намира молбата за изменение на решението в частта му за разноските за процесуално допустима като подадена в едномесечния срок по чл. 248, ал. 1 ГПК във връзка с чл. 144 АПК.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С решението, чието изменение в частта за разноските се иска съдът се е мотивирал относно направените искания за присъждане на разноски.

Претенцията за направените пред СРС разноски по адм.д. № 13224/2015г. по описа на СРС е неоснователна, тъй като молителят не ги е пискал пред тази инстанция. От друга страна, към момента на постановяване на решението на СРС – 09.1-0.2019г, страната не е имала право на разноски за производството по оспорване на НП - арг.от чл.63, ал.3 ЗАНН (Нова – ДВ, бр. 94/29.11.2019 г., в сила от 03.12.2019 г.) и Тълкувателно решение № 2 от 3.06.2009 г. на ВАС по тълк. д. № 7/2008 г. Нормата на чл.63, ал.3 ЗАНН няма обратно действие спрямо съдебно производство, по което приключващият го съдебен акт е бил постановен преди влизането ѝ в сила.

Неоснователно е и искането за промяна на размера на присъдените разноски и под

минимума по Наредба № 1/2004 г. на ВАдвС както по изложените в решението съображения, както и поради наличие на практика в този смисъл в решения на Съда на ЕС (напр. решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16, Решение от 05.12.2006 г. по съединени дела С-94/04 и С-202/04 на голямата камера на СЕО) сочат на общ извод, че националната юрисдикция не е задължена да се съобразява с ограниченията, наложени относно минималните размери на адв. възнаграждения, определени с акт на адвокатско сдружение (в случая с Наредба на ВАдвС) и забраната съда да определя възнаграждение под минимума, определен с такъв акт, както и че това ограничаване "би могло да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС" съгласно решението по т. 1 от решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16 на СЕС, първи състав по преюдициално запитване, отправено от състав на Софийски районен съд. В същото решение се сочи, че "Запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели". Като такива легитимни цели би могло да се считат посочените в чл. 36, ал. 2 от ЗАдв - справедливостта и обосноваването на възнаграждението на адвоката, както и тези посочени в Решение № 9273 от 27 юли 2016 г. по административно дело № 3002 от 2015 г. на ВАС, потвърдено с решение № 5485 от 2 май 2017 г. по административно дело № 1403 от 2017 г. (обн. - ДВ, бр. 41 от 2017 г). В конкретния случай съдът следва да прецени дали минималният размер на адвокатското възнаграждение по Наредбата отговаря на тези цели и критерии: фактическа и правна сложност на спора, достъп до правосъдие, качество на услугата, справедливост и необходимост загубилата страна да понесе поне значителна част от разноските на противната страна, направени за защита по делото. Водим от горното и на основание чл. 248 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, Административен съд София-град, XXII касационен състав,

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на [фирма] с искане за изменение на решение № 1384/27.02.2020г., постановено по адм.д. № 12999/2019г. по описа на Административен съд София-град в частта за разноските. Определението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: